

8. Řecko: od komunistické dominance k občanské válce

Osnova:

Postavení EAM a její politická nedůslednost
Řecko a velmocenské ambice Velké Británie
Osvobození Řecka a přechod k mírovému životu
Krvavý řecký prosinec
Cesta k další krizi
Volby a referendum o monarchii
Počátek občanské války a Trumanova doktrína
Občanská válka

Postavení EAM a její politická nedůslednost

Pokud jde o Řecko, vedení EAM neměla takového sebevědomého vůdce, jakým byl Tito. EAM nikdy nejednala podobně ultimativně jako jugoslávští partyzáni. Na rozdíl od AVNOJ Politický výbor národního osvobození měl cíl získat v exilové vládě své zástupce, zatímco Tito naprosto odmítl krále a jeho vládu bral s maximální rezervou. Podobně ve vztahu ke Stalinovi řečtí komunisté pokorně vyplňovali Stalinovu vůli. Mise, kterou poslali Stalin k EAM usměrňovala jeho činnost tak, aby nepřekračovala rámeček britsko-sovětských domluv z června 1944.

Nakonec se EAM spokojila s druhořadými ministerstvy v exilové vládě. Tito nejenže odmítl uznat jugoslávskou exilovou vládu, odmítl dokonce velice striktně i Churchillovo přání, aby se setkal s králem. Řečtí komunisté na druhé straně vstoupili marginálním způsobem do vlády, v jejímž čele se nacházel premiér Georgios Papandreu,¹ známý protivník EAM! A to v době, kdy Němci postupně v důsledku situace na severu Balkánu (zhroucení Rumunska a Bulharska) evakuovali Řecko, aby se jejich armády nedostaly do obklíčení, a kdy tedy EAM-ELAS jako jediná národní odbojová organizace hodná toho jména bez jakéhokoli odporu de facto přejímala vládu v zemi, která, podobně jako v Jugoslávii, doslova ležela na ulici.

Řecko a velmocenské ambice Velké Británie

Aby zajistil své postavení v zemi, musel Churchill do Řecka dopravit alespoň nějakou vojenskou sílu. Na setkání koncem září v italské Casertě (u Neapole) EAM s vyloděním britských jednotek v Řecku souhlasila. Kupodivu, jediný, který se tomu vzepřel, byl velitel generál Sarafis, který tvrdil, že přítomnost britských jednotek není nutná, s ohledem na to, že Němci se již i tak

¹ Papandreuové jsou nejúspěšnější novodobou řeckou politickou rodinou – syn Georgiose Andreas Papandreu byl dlouholetým šéfem středolevé strany PASOK – Panhelénského socialistického hnutí, a od roku 1977 ve dvou volebních obdobích premiérem Řecka – ostatně prvním levicově zaměřeným premiérem v novodobé řecké historii. Jeho syn Jorgos – Georgios byl do roku 2011 premiérem a ministrem zahraničních věcí, předsedou strany PASOK a zároveň také předsedou Socialistické internacionály.

stahují na sever. Komunističtí členové EAM, poslušní direktiv z Moskvy, Sarafise přehlasovali. Vrchní velení bylo smlouvou v Casertě přepuštěno generálu Ronaldu MacKenzie Scobiemu, britskému veliteli intervenčních jednotek. Sarafis sice souhlasil s britským vrchním velením pouze v případě, že půjde o společné operace proti Němcům, ale to mělo do budoucna malou váhu.

Churchill ovšem neměl ani žádné pořádné vojenské síly, které by mohl do Řecka poslat. Byly to pouze malé kontingenty. Británie v této době prakticky neměla sílu k tomu, aby mohla konkurovat Rudé armádě, deroucí se na Balkán. Ve skutečnosti na konec byli Britové v tak slabé pozici, že by nemuseli udržet ani Řecko, o nějakých 50 % v Jugoslávii nemluvě, nebýt loyálního postoje Stalina, který procentovou dohodu v případě Řecka dodržoval. Ostatně Řecko také bylo to jediné, čeho se nakonec Sověti z této dohody drželi. Jugoslávie o svém osudu rozhodla svými vnitřními silami, pokud pak jde o Rumunsko a Bulharsko, Molotov k tomu výstižně prohlásil: SSSR trpěl příliš, než aby dovolil, aby jeho váleční spojenci hráli víc než druhořadou roli v zacházení se satelity, které porazila Rudá armáda.

Osvobození Řecka a přechod k mírovému životu

Proces osvobozování Řecka nezůstal samozřejmě bez násilností jak ze strany ELAS, tak EDES. Churchill a jeho síť agentů po celém Řecku připouštěli, že kdyby ELAS a EAM chtěly obsadit i Atény, v nichž vládla revoluční nálada, nic by jim v tom nezabránilo. Nakonec ale ELAS, na zásah sovětských poradců a poslušna dohod z Caserty, přenechala „osvobození“ Atén britským vojákům. Pro zemi tak skončila, alespoň se zdálo, válka, při níž o život přišlo z necelého sedmimilionového národa 600 000 lidí! Z toho ovšem největší část zahynula hladem a vůbec válečnou bídou, 120 000 rukou okupantů, nejmenší část pak v bojích – 23 000 mužů padlo v řecko-italské válce a 8 000 v partyzánském boji.

Dne 18. října 1944 se premiér G. Papandreu s vládou vrátil do Atén. Hlavním problémem nyní bylo, jak zajistit přenesení vlády EAM-ELAS, která prakticky ovládala celé Řecko (a měla v organizacích na sebe napojených zhruba dva miliony členů), zejména však venkovské prostředí, na legální vládu, která však byla bez mocenských prostředků. To byl samozřejmě stavební kámen britské politiky. Churchill proto 7. listopadu psal ministru zahraničí lordu Edenovi: *„Protože jsme zaplatili Rusku takovou cenu za to, že můžeme působit v Řecku, myslím, že bychom se neměli zdrážhat využívat své intervenční sbory pro podporu královské řecké vlády pana Papandreua“*. V prvních týdnech po osvobození se ale i komunisté snažili vystupovat jako odpovědná síla. Vycházeli z mylného přesvědčení, že vývoj bude přirozenou cestou směřovat ke svobodným volbám, v nichž drtivě zvítězí.

Krvavý řecký prosinec

Jak ovšem provést odzbrojení sil hnutí odporu a tak přenést moc na legální vládu, která by bez toho byla pouze vládou loutkovou? Tolerovat v té

době již 70 000 armádu ELAS nebylo možné. To by znamenalo dvojvládní, v němž by za nitky tahal ten silnější, a kdo to byl, je nabíledni. Neúspěch v nalezení uspokojivého řešení nakonec vedl k velkému krveprolití. Když vláda 1. prosince 1944 rozhodla o rozpuštění Národní milice a generál Scobie nařídil, aby ELAS do deseti dnů složila zbraně – aniž by ovšem takovéto nařízení bylo směřováno také např. k EDES – odpověděla ELAS demisí svých šesti ministrů, dopisem Spojenecké kontrolní komisi, v němž si stěžovala na vměšování Británie do vnitřních záležitostí a vyhlášením protestní demonstrace na 3. prosince. Řeční komunisté ovšem neměli ani tušení o britsko-sovětské procentní dohodě, protože jinak by museli zvolit jiný postup a hledat vnitropolitická východiska. Jak se totiž ukázalo, SSSR právě v důsledku této dohody pro EAM nehnul ani prstem...

Protestní demonstrace, která byla nejprve povolena a poději zakázána – ale až v jedenáct hodin večer před jejím konáním, takže již prakticky nebylo v silách organizátorů, i kdyby chtěli, celou akci zastavit – začala pokojně, občané provolávali, že nechtějí občanskou válku a že si chtějí sami řešit své problémy. Na náměstí před pomníkem neznámého vojína ale z důvodů nepříliš pochopitelných a dodnes nevyjasněných spustila policie do demonstrantů střelbu, a to před zraky novinářů, kteří bydleli v hotelu Grande Bretagne. Zabito bylo dvacet a zraněno sto čtyřicet demonstrantů...

Komunisté odpověděli povstáním. Churchill Scobiemu napsal: *„Neváhejte jednat jako v dobytém městě, v němž právě probíhá nepřátelské povstání. Ovládněte Atény, ať již bez krveprolití, ale třeba i s ním...“*

Na boj ale nebyl nikdo připraven. Jednotky ELAS v Aténách skoro nebyly, navíc byly podle předcházejících nařízení v procesu demobilizace, největší koncentrace jednotek ELAS byla daleko na severu, v Thesálii. Také Britové měli v té době v celém Řecku pouze několik tisíc mužů schopných bojovat. Přesto postupně jednotky ELAS město obsazovaly, situace se pro Brity se zdála kritická. Přitom Británie ztrácela také politickou podporu pro své konání, a to jak ze strany vlastní veřejnosti, tak zejména ze strany USA. Jediný, kdo proti britské intervenci neprotestoval, byl kupodivu SSSR: jeho noviny o řeckém vývoji prakticky nenapsaly ani řádek. Stalin dostal svému slibu Churchillovi.

Povstání využily jednotky ELAS i ke konečnému zúčtování s EDES, soustředěným v Epiru, jehož jednotky během několik dní zcela rozprášil. Zatímco ve vnitrozemí, kde byla soustředěna většina jednotek ELAS, probíhalo povstání úspěšně (někde ani nebylo, protože většinu vnitrozemí ELAS i tak kontrolovalo), v Aténách se nevyvíjelo vše podle představ levicového odboje. Jednotky ELAS zde měly velké ztráty a z vnitrozemí posily příliš nepřicházely, zatímco Britům přijížděly po moři posily z Itálie i odjinud. Komunisté navíc používali i násilnosti vůči civilnímu obyvatelstvu, což bylo okamžitě využito k antikomunistické propagandě, byť stejné násilnosti prováděli i nekomunisté a Britové, kteří dokonce pro levicově smýšlející občany zřizovali internační

tábory v severní Africe. Nakonec se na začátku ledna jednotky ELAS z města stáhly. Po politických změnách, prosazených s britským přispěním, které spočívaly v demisi G. Papandreua, dočasném zamezení návratu krále a vytvoření nové vlády v čele s republikánským generálem Nikolaosem Plastirasem, bylo podepsáno příměří a 12. února pak také mírová smlouva ve Varkize.

Debakl řecké levice

Závěrečný dokument z jednání o míru, podepsaný 11. února, pak představoval jakýsi kompromis. ELAS měla být sice odzbrojena, ale komunistická strana a EAM byly uznány jako legální politické organizace, v průběhu roku se měly uskutečnit volby a plebiscit o osudu monarchie, soudně měli být stíháni pouze ti, kteří překročili zákon o pravidlech vedení války, měla být provedena čistka těch příslušníků státní správy, kteří spolupracovali s Němci. Jak ale uvidíme, zejména ony poslední dohody nebyly nikdy naplněny a tak smlouva z Varkizy byla v konečném důsledku spíše debaklem řecké levice.

Athény ovšem po povstání vypadaly jako po frontálním útoku. Celé čtvrti byly rozbombardovány, nebyla elektřina, voda, potraviny, na ulicích se rozkládala mrtvá těla, všude byly hromadné hroby obětí represálií: Celkem při povstání zahynulo kolem 11 000 lidí, tedy více, než během celé resistance, z toho navíc polovina civilistů. Nicméně Řecko, i za tuto vysokou cenu, bylo zachráněno pro svobodný svět – tak to alespoň vypadalo v té chvíli.

EAM–ELAS ovšem dále kontrolovaly řecké vnitrozemí a Makedonii. Tam odkud se jejich jednotky stáhly, byl naopak rozpoután bílý teror. Mezi těmi, kdy tento teror rozpoutali, byli také kolaboranti a místní fašisté, kteří zůstávali nepotrestaní a namnoze si udrželi moc. To byl v Evropě unikát. Pozornost soudů a represivních složek byla stále více upřena pouze na komunisty a ostatní příslušníky levice. Vláda budovala také Národní gardu a policii, očištěnou od komunistického vlivu. Tyto mocenské složky se pak staly hlavním nástrojem onoho „bílého teroru“. Do voleb v březnu 1946 měla garda a některé paravojenské pravicové jednotky na svědomí téměř 1 300 vražd! Levice naopak začala organizování ochranné sbory proti „bílému teroru“ a celá situace se tak opět začala bratrovražedně vyhrocovat.

Komunisté v Řecku po povstání v Aténách ztratili dominantní vliv na řeckou společnost. Mohlo za to z velké části i jejich sektářské chování během krize, které mnohé Řeky odradilo, odpadat začali také ostatní partneři v EAM. Vadilo jim, že byli do povstání zataženi bez konzultací a báli se, že by to nemusel být konec. Nacionálně motivovaným Řekům navíc také vadilo, že EAM byl vstřícná k Titovi a k Titovské osvobozené frontě v egejské Makedonii. Komunisté by se totiž nejspíš nezdráhali pro egejskou Makedonii, nebo alespoň pro tu její část, která měla slovanskou většinu, vidět budoucnost v Lidové republice Makedonii, která se právě formovala v sousední jugoslávské federaci. Ostatně v dalších letech, kdy na území egejské Makedonie probíhaly

boje občanské války a vzniklo tam také tzv. osvobozené území, obsazené komunistickým vojskem, pak řečtí komunisté skutečně umožnili slovanským Makedoncům národní rozvoj, o jakém si do té doby a od té doby mohli jenom nechat snít.

Cesta k další krizi

Politické rozdíly se v Řecku od léta 1945 jen dále prohlubovaly. Přispělo k tomu i rozdělování humanitární pomoci od UNRRA (*United Nation Relief and Rehabilitation Administration* = *Správa Spojených národů pro hospodářskou pomoc a obnovu*) a USA, kterou rozdělovala vláda, což nevyhnutelně vedlo k stranickým preferencím. Oblasti se silným vlivem EAM/ELAS tak získávaly méně, než jiné, provládní. Kvetl černý obchod, váleční zbohatlíci nebyli souzeni a když, tak dostávali menší tresty než příslušníci EAM za svoji účast v povstání...

Od komunistů odpadali jejich socialističtí spojenci, umírněné vedení strany proto postupně začalo prosazovat linii mírové cesty k socialismu. Radikálové, kteří nesouhlasili s mírovým ujednáním z Varkizy, byly ze strany vyakčněni. Válečný hrdina, radikál Aris Veluchiotis, nakonec se svými věrnými odešel do hor, kde byl obklíčen Národní gardou a poté, co pravděpodobně spáchal sebevraždu, mu gardisté uřízli hlavu, kterou pak nosili ukazovat po vesnicích. V létě 1945 se ovšem do Řecka vrátil předválečný Nakonec, od léta 1945, se staronovým vůdcem Nikosem Zachariadisem, který se vrátil z Dachau, začala, i pod dojmem sovětské politiky, která kritizovala britskou přítomnost v Řecku, komunistická strana prosazovat opět militantnější kurz. Sovětská politika byla ovšem pouze rétorická, snažící se odvést pozornost od událostí v Rumunsku a Bulharsku.

Volby a referendum o monarchii

V důsledku tohoto kurzu začala poskytovat Řecká komunistická strana (Kommounistikó Kómma Elládas – KKE) omezenou podporu i některým guerillovým jednotkám, které v horách na severu nesložili zbraně, ale především se rozhodla bojkotovat volby vypsané na březen 1946. K bojkotu se připojili i někteří levicoví spojenci komunistů, takže volebního klání se zúčastnily pouze strany centra v čele s Národní politickou unií a strany pravicové, organizované do Sjednoceného národního svazu. V první grupaci měli hlavní slovo G. Papandreu, Sofoklis Venizelos, syn nejvýznamnějšího řeckého politika konce 19. a prvních desetiletí 20. století, a Panaiotis Kanelopoulos.

Řeckým volbám předcházela a podporu nekomunistickým silám ve volbách poskytoval známý Churchillův projev ve Fultonu z 5. března 1946, který bývá označován za první projev tzv. studené války: Churchill v něm varoval před stále zřetelnějšími tendencemi ke vzniku totalitářských režimů v zemích, které osvobodil SSSR. Poprvé zde také používá termín „železná opona“:

„Od Štětína na Baltu až po Terst na Jadranu byla napříč celým kontinentem spuštěna železná opona. Za touto linií leží všechna hlavní města starých států střední a východní Evropy. Varšava, Berlín, Praha, Vídeň, Budapešť, Bělehrad, Bukurešť a Sofie, všechna tato proslulá města i s obyvatelstvem jejich zemí se ocitla v oblasti, kterou musím nazvat sovětskou sférou a všechna jsou vystavena nejen té či oné formě sovětského vlivu, ale i vysoké a v mnoha případech rostoucí míře ovládnutí z Moskvy. Komunistické strany, které v těchto zemích byly velice malé, získaly postavení a moc zdaleka přesahující počet jejich členů a ze všech sil se snaží prosadit totalitní vládu. Téměř ve všech případech byl nastolen policejní stát a prozatím nikde, s výjimkou Československa, neexistuje skutečná demokracie. Jediné Athény – tedy Řecko se vši svou nehynoucí slávou – mohou svobodně rozhodnout o vlastní budoucnosti ve volbách konaných pod dohledem britských, amerických a francouzských pozorovatelů.“

Volby, probíhající ve vyhroceném antikomunistickém duchu, vyhrála pravice, jež získala 236 míst v 354členném parlamentu. Premiérem se stal Konstantinos Tsaldaris, který byl zároveň zvolen předsedou nejsilnější pravicové strany – Lidové strany. Tsaldaris byl vášnivý odpůrce levicových tendencí, takže naděje, že by mohlo být nesmiřitelné politické rozdělení národa podle ideologických hranic přemostěno, byla po volbách prakticky nulová. Členové a sympatizanti Lidové strany pak zaujíмали všechna vlivná místa jak v policii, tak také v armádě. Vbrzku byly vytvořeny bezpečnostní komise, které měly právo deportovat každého, kdo byl obviněn z toho, že pracuje pro levici. V červnu byly v Thesálii a Epiru, tedy v oblastech, které byly pod největším vlivem EAM, zřízeny vojenské soudy, které měly volnou ruku v potírání neloyálních občanů.

V září 1946 vypsalá nová vláda také slibované referendum o monarchii. Bylo v něm zřejmě sice hodně nesprávností, ale jen těžko lze zpochybnit jeho konečný výsledek, v němž se 69 % zúčastněných vyjádřilo pro návrat krále Jiřího II. Ten se také téhož měsíce do země vrátil a vládl až do dubna 1947, kdy na trůn po jeho nečekané smrti nastoupil jeho mladší bratr Pavel I.

Počátek občanské války a Trumanova doktrína

Na tyto akce opověděla KKE tím, že poslala bývalé velitele ELAS do hor pomoci v organizování levicových skupin. Už v červnu 1946 pak vyslal Zachariadis Markose Vafiadise, jednoho z nejvýznamnějších válečných velitelů ELAS a tehdejšího stranického šéfa Makedonie a západní Thrákie, do Bělehradu, aby koordinoval činnost s Titem a hlavně s členy řeckého politbyra, kteří byli v emigraci v Jugoslávii. Po plebiscitu již komunistické guerillové skupiny začaly působit v Makedonii, Thesálii a Epiru a v severní Thesálii a západní Makedonii dokonce vytvořily tzv. svobodné Řecko. Markos postupně zavedl jednotné vrchní velení všech guerillových jednotek a v prosinci 1946 se již hovořilo o Řecké demokratické armádě. K této armádě se připojili na počátku

roku 1947 i partyzáni, kteří na konci války přešli do Jugoslávie. Po návštěvě Bělehradu a Moskvy měl navíc Zachariadis dojem, že jeho akce je nejvyššími představiteli socialistického tábora – Stalinem a Titem schválena. Ani jeden, ani druhý jej od těchto úmyslů neodvracel. Tito byl dokonce přímo nadšen a od této chvíle začal počítat s rozšířením komunistické balkánské federace i na Řecko, resp. na ty části, které se řeckým komunistům podaří ovládnout. Stalin Zachariadisovi svoji přímou podporu nevyjádřil, ale zřejmě jej ani nijak dramaticky od jeho rozhodnutí neodvracel, jinak by se řecký komunistický předák jen stěžoval k akci rozhodl.

Rozhodnutí KKE pustit se všemi silami do války byla bezesporu částečně zapříčiněna i přesvědčením, že Britové v důsledku problému v Indii a Pakistánu Řecko brzy opustí. To se sice stalo, ale na jejich místo přišly USA, jejichž prezident Harry Truman nedlouho před tím, 12. března 1947, vyhlásil slavnou doktrínu, v níž mj. prohlásil: *„Jsem přesvědčen, že politikou Spojených států musí být podpora národům, které čelí pokusům o podmanění ozbrojenou menšinou, což je případ Řecka, či vnějším tlakům (zde se hovořilo o Turecku – pozn. V. Š.). Věřím, že musíme podporovat svobodné národy, aby si sami mohly zvolit svůj osud. Jsem přesvědčen, že bychom měli pomáhat hlavně ekonomickými a finančními prostředky, které jsou podstatné pro hospodářskou stabilizaci a fungování běžných politických procesů. Svět není statický a status quo není neměnný. Ale nemůžeme dovolit aby došlo ke změně statusu quo porušováním Charty OSN takovými metodami jako je nátlak nebo podobnými úskoky jako například politickou infiltrací.“*

Vláda USA prakticky přebrala britské závazky v Řecku a bylo zřejmé, že britské jednotky vystřídají jednotky USA. KKE přesto směřovala k totální válce. Přesto v této době ještě o válce hovořit nelze. Mimo kontrolu vlády sice byla rozsáhlá území, neexistovaly však žádné fronty a především, KKE stále ještě byla legální politickou silou vydávající noviny a další tiskoviny i v Aténách. Nicméně nové zákony činnost levice stále více omezovaly, v říjnu bylo zakázáno vydávat publikace KKE v Aténách a z jedné i druhé strany docházelo ke stále větší násilnosti. Policii bylo povoleno mučení v případech výslechů příslušníků levice, komunisté napadali obydlí přívrženců vlády, rekvírovali ve vesnicích potraviny, mobilizovali muže... Nakonec 25. prosince 1947 vyhlásili Dočasnou demokratickou vládu, na což vláda odpověděla zákazem KKE. Cesta k válce byla otevřena.

Občanská válka

Válku můžeme rozdělit do dvou fází: v té první, od prosince 1947 do ledna 1949 měli iniciativu komunisté, kteří vytvářejí zejména na severu země rozsáhlá tzv. svobodná území. Po lednu 1949 ovšem přebírají stále větší iniciativu vládní jednotky.

Vliv USA byl vidět i na politickém poli. USA tlačily na vládnoucí strany, aby se do vlády dostalo co nejvíce liberálů a tak byl vylepšen obraz vlády

v očích světového veřejného mínění. A skutečně, do roku 1949 ztratila Lidová strana všechny důležitější resorty kromě zahraničních věcí. Liberálové pak měli i stejný počet regionálních prefektů jako lidovci, což vládě nakonec přinášelo stále větší i domácí sympatie. Američané se ovšem vměšovali také do vojenských věcí. Jejich vojenská pomoc byla nezanedbatelná, jak pokud jde o styčné důstojníky a poradce, tak, a to zejména, o materiální vybavení, které komunisté ani svým fanatismem nemohli nahradit. Američtí a britští důstojníci se aktivně účastnili plánování vojenských operací a v některých případech je i vedli. Radili armádě, aby boj přenesla na terén nepřítele a nečekala, až nepřítel zaútočí jako první...

Na rozdíl od vládních vojsk mohli komunisté, kteří neměli přístup k moři ani vlastní letectvo, dostávat zbraně pouze pozemními komunikacemi z Albánie, Bulharska a Jugoslávie, potraviny pak většinou rekvírovali rolníkům, kteří je v důsledku toho milovali stále méně. Ze strany SSSR vlastně řecká demokratická armáda žádnou pomoc ani nedostávala, Stalin zůstal věrný procentové dohodě z roku 1944 a po vyhlášení Trumanovy doktríny již nehodlal do řeckých věcí vůbec zasahovat. Po rezoluci kominformy pak své dodávky zbraní přerušili pod Stalinovým nátlakem také Albánie a Bulharsko. Řečtí komunisté ve sporu Tita se Stalinem se navíc připojili na stranu Stalinovu, takže poslední zásobovatel, Jugoslávie, postupně také zavřel kohoutky. Bylo to ze strany řecké rozhodnutí krátkozraké, nicméně Stalin byl pro Řeky větší autorita než Tito. Později vedoucí představitelé řeckých komunistů tvrdili, že hlavní příčinou jejich porážky v občanské válce byl jugoslávský „nůž do zad“. V době roztržky ovšem již ve válce tahali za kratší konec a pomoc Jugoslávie by rozhodně nedokázala situaci zvrátit.

Rozhodující pro postupný úpadek komunistické vojenské moci byla i skutečnost, že větší města byla mimo dosah jejich působnosti. Komunisté zůstávali pouze guerillou. Neměli těžké zbraně a letectvo, nemohli proto vést ten druh bojových operací, který byl nezbytný pro získání a udržení městských center. Komunistická armáda se tak rekrutovala prakticky pouze v severních oblastech Řecka, často ovšem násilně, neboť městské dělnické obyvatelstvo přirozeně sympatizující s komunistickými či alespoň levicovými myšlenkami, se k vojsku nemohlo dostat a ideologický náboj celé armády tak nutně upadal. Navíc v těchto oblastech žilo převažující nebo alespoň velmi početné slovanské makedonské obyvatelstvo, takže na jaře roku 1949 byl již velký počet rekrutů slovanského původu. To samozřejmě byla voda na nacionalistický mlýn vládní propagandy, která obviňovala komunisty, že hodlají severní Řecko přepustit Jugoslávii, v podstatě úplně stačilo obvinění, že velkou část komunistické armády tvoří vlastně Slované. Vládní propagandě šlo na ruku i rozhodnutí pátého pléna KKE z ledna 1949 o tom, že strana pomůže Makedoncům slovanského původu „v plná národní afirmaci“. Nicméně i tak komunisté nikdy zcela nedocenili makedonský faktor. Mnozí Makedonci slovanského původu hráli v hnutí důležité role, ale prakticky to nebylo možno přiznat, neboť by tím

byli „zneklidněni a uraženi“ Řekové. Neuznání významu slovanského obyvatelstva v hnutí naopak rozčarovávalo Makedonce, což přispělo k oslabování sil tzv. řecké demokratické armády, když byla izolována v oblastech, osídlených převážně slovanskými Makedonci.

Všechny tyto faktory přispěly k porážce komunistické armády. V srpnu byla obklíčena v pohoří Gramos. Kladla zoufalý odbor, přestože byl nepřítel mnohem početnější a letectvo zde poprvé používalo i napalmu. Poslední akce, mající za cíl vyvázání se z obklíčení, se událo v masivu Vici. Zbytky vojsk, které se probily z obklíčení, přešly na severu do Albánie nebo do Jugoslávie. Občanská válka tak byla prakticky ukončena. Místní drobné šarvátky či „čistící“ akce trvaly ještě několik měsíců, poslední boje se udály na Chalkidiki v lednu 1950.

Občanská válka způsobila nové masové migrace. Desítky tisíc sympatizantů KKE odešlo do exilu. Celkový počet utečenců přesahuje 150 000. Mnozí z nich nebyli původem Řekové – nejméně padesát tisíc uprchlíků tvořili slovanští Makedonci, dále bylo mnoho také Kucovlachů i Albánců. Nejtragičtější byly osudy ztracených dětí. V mnoha oblastech komunisté, ve strachu z nepřátelských vpádů, posílaly děti do sousedních komunistických zemí. KKE tvrdila, že tak bylo učiněno kvůli jejich bezpečnosti, protivníci komunistů pak takovou politiku nazvali únosem dětí. Tisíce z nich se do Řecka nikdy znovu nevrátilo, a mnozí dodnes nemohou, protože se nechtějí vzdát svého slovanského jména... Mnozí žijí mezi námi.

Občanská válka za sebou zůstavila zpřetrhané vztahy politické i rodinné a její důsledky jsou zejména v Makedonii viditelné dodnes.

Literatura:

STAVRIJANOS, Leften: *The Balkans since 1453*. London 2000²; také v srbském překladu *Balkan posle 1453. godine*. Beograd 2005, s. 764–802.
CRAMPTON, Richard J.: *The Balkans since the Second World War*. Pearson Education Limited 2002, s. 87–100.
HRADEČNÝ, Pavel. *Dějiny Řecka*. Praha 2007², s. 451–478.

Úkoly:

Prostudovat další studijní materiál: **Makedonští emigranti v ČR**

Prostudovat prameny: **Trumanův projev a projev Winstona Churchilla ve Fultonu**

Otázky:

Na co reagoval Churchill a Truman ve svých projevech?

Jaký měla trumanova doktrina vliv na poliický vývoj v Evropě?

Obrázky:

Předseda KKS Nikos Zachariadis

<http://druhavalkakonec.euweb.cz/recko%2044.htm>

Aris Velouchiotis

<http://pontosandaristera.wordpress.com/2010/06/17/aris/>

Generál Scobie

<http://druhavalkakonec.euweb.cz/recko%2044.htm>

Partyzánská četa v pohoří Gramos

<http://druhavalkakonec.euweb.cz/recko%2044.htm>

Řecký král Jiří II

<http://druhavalkakonec.euweb.cz/recko%2044.htm>

Georgios Papandreu

<http://druhavalkakonec.euweb.cz/recko%2044.htm>